

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 762020212
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:762020212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcov: 1. L. U.Č., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX, 2. R. U., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX, obaja zastúpení JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, proti žalovaným: 1. AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kopčianska 10, IČO: 46 141 341, zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - Marek Piršel, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kopčianska 10, IČO: 47 255 498, 2. EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739 a 3. REBIX s.r.o., so sídlom Hlboké nad Váhom 117, IČO: 51 757 869, zastúpený JUDr. Martinom Čemanom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 45, IČO: 42 241 430, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 5. mája 2021 sp. zn. 11Csp/55/2020-166

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 5.5.2021 č.k. 11Csp/55/2020-166.

Žalovaní v 1. až 3. rade majú proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zamietol žalobu a žalovaným v 1. až 3. rade priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcom.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, konanej dňa 27.2.2020, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, kat. úz. T. ako rodinný dom súp. č. 191 na parc. CKN č. 127 s výmerou 219 m² - zastavaná plocha a nádvorcia a parc. CKN č. 123, 124, 127, 129, 130 a 131. Dôvodom neplatnosti dražby bola podľa žalobcov neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva (ďalej aj záložná zmluva) k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam zo dňa 27.6.2010 z dôvodov jej neurčitosti s odkazom na § 37 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), rozporu s dobrými mravmi s odkazom na § 39 OZ, nedostatku vôle žalobcov uzavrieť zmluvu s odkazom na § 37 ods. 1 OZ a rozporu so zákonom.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru medzi Československou obchodnou bankou, a.s., Bratislava a žalobcami dňa 25.6.2010, ako aj zmluvy o zriadení žalobného práva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX, kat. úz. T. dňa 25.6.2010, ako aj konanie dobrovoľnej dražby dňa 27.2.2020 na základe uvedenej záložnej zmluvy, pričom navrhovateľom dražby bol žalovaný v 2. rade, dražobníkom bol žalovaný v 1. rade a vydražiteľom sa stal žalovaný

v 3. rade. Žalobca v 1. rade bol vlastníkom predmetu dobrovoľnej dražby a žalobkyňa v 2. rade bola dotknutou osobou.

4. Právne posudzoval vec podľa ust. §§ 9, 20, 21 a 29 zákona 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v spojení s ust. §§ 37 ods. 1, 39, 151a, 151b, 151c a 151j OZ a dospel k záveru, že neboli preukázané dôvody neplatnosti dražby, preto žalobu zamietol.

5. Žalobcovia v žalobe namietali neplatnosť záložnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti s odkazom na článok II. ods. 2 záložnej zmluvy, podľa ktorého sa "toto záložné právo sa vzťahuje ďalej aj na zabezpečenie všetkých pohľadávok z prípadných dodatkov k zmluve o úvere a na zabezpečenie všetkých pohľadávok záložného veriteľa vzniknutých v súvislosti so zmluvou o úvere, a to vrátane nároku záložného veriteľa na zaplatenie zmluvnej pokuty, ako ja poplatkov, výdavkov a ďalších čiastok a tiež v prípade, že záložný veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere, na základe ktorej vznikli pôvodne touto zmluvou zabezpečené pohľadávky záložného veriteľa".

6. S ich tvrdením, že toto ustanovenie umožňuje veriteľovi, aby jednostranne bez súhlasu dlžníka navýšil istinu s príslušenstvom o dlžnú sumu z akéhokoľvek dlhu žalobcov, ktorý by sa do budúcnosti objavil, sa súd nestotožnil. Uvedené ustanovenie je totiž podľa názoru súdu nutné vykladať v kontexte odseku 1 článku II predmetnej záložnej zmluvy, kde je presne špecifikovaná zmluva o úvere, na zabezpečenie ktorej sa záložné právo zriaďuje (zmluva o úvere reg. č. 157708). Rovnako je v ňom uvedená aj nominálna výška maximálneho zabezpečenia istiny (35.000 €) a zároveň je príkladom uvedené príslušenstvo pohľadávky (zmluvná pokuta, poplatky, výdavky a pod.), ktoré sa vypočíta ku dňu, kedy sa záložné právo vykonalo (deň predaja zálohu). Výšku príslušenstva však nie je možné vypočítať svojvoľne, pretože príslušenstvo pohľadávky je naviazané na samotnú úverovú zmluvu, prípadne k nej konsenzuálne uzavreté dodatky. Je totiž úplne zrejmé, že pri uzatvorení záložnej zmluvy zabezpečujúcej pohľadávku zo zmluvy o úvere nemôže byť zrejmá konečná výška dlhu dlžníka. Vzhľadom na uvedené teda súd námietku neplatnosti z dôvodu neurčitosti článku II ods. 2 záložnej zmluvy nepovažoval za dôvodnú.

7. Za ďalší dôvod neplatnosti záložnej zmluvy žalobcovia považovali jej rozpor s dobrými mravmi. Tu poukazovali na čl. V ods. 1 zmluvy "Zmluvná pokuta", kde si za každý prípad nespĺnenia ktoréhokoľvek zo záväzkov záložcu vyplývajúceho z tejto záložnej zmluvy zmluvné strany dohodli podľa § 300 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvnú pokutu vo výške 10 % sumy poskytnutého úveru. Dojednaná zmluvná pokuta vo výške 10 % zo sumy poskytnutého úveru, t.j. výška pokuty je 3.500 € pri nespĺnení ktoréhokoľvek záväzku záložcu je podľa ich názoru neprimeraná, a teda v rozpore s dobrými mravmi. Takéto ustanovenie je teda absolútne neplatné.

8. Súd preskúmal napadnuté ustanovenie čl. V ods. 1 záložnej zmluvy a dospel k záveru o nejasnosti a neurčitosti dohody o zmluvnej pokute, a v tomto kontexte i jej rozpore s dobrými mravmi. Vychádzal z faktu, že predmetná záložná zmluva zabezpečuje záväzok zo zmluvy o úvere, teda spotrebiteľskej zmluvy. Je preto nutné posudzovať i samotnú záložnú zmluvu podľa § 52 a nasl. OZ, pretože táto právna úprava je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Záložca a záložný veriteľ sa síce dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že ustanovenia obsiahnuté v článku V ods. 1 sa riadia Obchodným zákonníkom, avšak táto zmluvná podmienka je v Obchodnom zákonníku formulovaná pre spotrebiteľa nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa OZ. Formuláciu "za každý prípad nespĺnenia ktoréhokoľvek zo záväzkov záložcu" tak súd považoval za nekonkrétnu, nejasnú a nevyváženú v neprospech spotrebiteľa, poskytujúcu veriteľovi značný priestor na uplatnenie zmluvnej pokuty i na kumuláciu dôvodov pre jej uplatnenie, ktoré by jej výšku mohlo neprimerane zvýšiť. Z uvedeného dôvodu bol teda toho názoru, že toto zmluvné dojednanie je postihnuté absolútnou neplatnosťou. Na druhej strane však vychádzal z ustanovenia § 41 OZ, na základe ktorého konštatuje, že dôvod neplatnosti záložnej zmluvy sa netýka podstatnej náležitosti zmluvy, spornú časť upravujúcu zmluvnú pokutu možno oddeliť od ostatného obsahu, teda v tomto prípade bude neplatnou iba táto časť zmluvy, nie teda právny úkon (záložná zmluva) ako celok (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/4/2011 zo dňa 21.8.2013).

9. Ďalším dôvodom žalobcami tvrdenej neplatnosti záložnej zmluvy bol nedostatok ich vôle podrobiť sa realizácii záložného práva podľa čl. VI ods. 2 "Realizácia záložného práva dražbou" poukazujúc na ust. § 37 ods. 1 OZ, pričom zároveň toto ustanovenie považovali za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná, a teda bola uzavretá v rozpore so zákonom.

10. Pri hodnotení týchto skutkových tvrdení žalobcov bolo úradnou povinnosťou súdu skúmať splnenie zákonných ustanovení prejavu ich vôle obsiahnutej v spornej záložnej zmluve a obsah právneho úkonu interpretovať v zmysle ust. § 35 OZ. V tejto súvislosti súd uviedol, že nedostatok prejavu vôle žalobcov uzavrieť záložnú zmluvu a v tomto kontexte podrobiť sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, zo strany žalobcov preukázaný nebol a rovnako nevyplýval z obsahu predložených dôkazov. Vychádzal predovšetkým zo skutočnosti, že záložná zmluva je samostatným dokumentom, uzavretým až po uzavretí zmluvy úverovej. Táto bola zmluvnými stranami riadne podpísaná potom, čo zmluvné strany podľa článku VII "Záverečné ustanovenia" ods. 4 potvrdili, že sa na obsahu zmluvy vo všetkých jej bodoch dohodli a uzatvárajú ju na základe svojej skutočnej a slobodnej vôle. Zároveň v ods. 6 uvedeného článku potvrdili svoju spôsobilosť na právne úkony, fakt, že ich zmluvná vôľa nie je obmedzená, úkon urobili slobodne a vážne a tiež že si zmluvu prečítali a súhlasia s jej obsahom. Ďalej súd konštatoval, že prvotná zmienka o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam žalobcov je obsiahnutá už v článku VIII ods. 1 písm. a) zmluvy o poskytnutí úveru, ktorú zmluvné strany podpísali dňa 25.6.2010. V uvedenom článku sa dlžník zaväzuje zabezpečiť poskytnutý úver zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam, na výstavbu/prestavbu ktorej bol úver poskytnutý (čl. II ods. 2, 3). Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. 157708 zo dňa 25.6.2010 žalobcami namietaná nebola. Detailne sa podmienkami zriadenia záložného práva i realizácie záložného práva zaoberá samostatne uzavretá zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. 157708/Zal/1. Zabezpečovaná pohľadávka a predmet zabezpečenia sú upravené v článkoch II a III záložnej zmluvy, pričom v zmysle bodu 3 článku III zmluvy záložca za účelom zabezpečenia svojej pohľadávky predložil záložnému veriteľovi i originál listu vlastníctva vedeného na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zabezpečenia, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Článok VI odsek 2 zmluvy obsahuje spôsoby mimosúdnej realizácie záložného práva záložného veriteľa, pričom písmeno b) tohto článku mu umožňuje i jeho realizáciu dražbou. Nejedná sa však o svojvoľné, bezbrehé konanie záložného veriteľa, ako to demonštrovali žalobcovia, ale o legitímny nástroj uspokojenia pohľadávky veriteľa, zákonodarcom regulovaným spôsobom realizácie záložného práva (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/156/2009 zo dňa 29.3.2010, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 318/2010 zo dňa 1.7.2020). Uvedené ustanovenie slúži predovšetkým na ochranu samotného spotrebiteľa, nakoľko obmedzuje záložného veriteľa v zneužívaní inštitútu výkonu záložného práva, napríklad predajom nehnuteľnosti za ľubovoľne určenú cenu bez toho, aby tento predaj nehnuteľnosti podliehal prísny zákonom určeným pravidlám, ako je tomu tak v prípade dobrovoľnej dražby upravenej zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Je preto bez právneho významu, keď žalobcovia poukazujú na nevyhnutnosť individuálneho dojednanie postupu, keďže tento je prísne zákonne upravený a záložný veriteľ nemá priestor na ovplyvňovanie priebehu tohto procesu. Dražbu realizuje dražobník na základe návrhu záložného veriteľa iba za predpokladu, že tento splní všetky zákonné predpoklady a písomne vyhlási: a/ že predmet dražby je možné dražiť, b/ pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhuje výkon záložného práva, pričom pravosť vyhlásenia realizuje pod sankciou vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu (pozri k tomu uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: PL. ÚS 23/2014 zo dňa 24.9.2014). Priebeh dražby osvedčuje notár v notárskej zápisnici, ktorá je verejnou listinou. Súladom výkonu záložného práva v právnom poriadku Slovenskej republiky prostredníctvom inštitútu dobrovoľných dražieb s právom Európskej únie sa zaoberal Súdny dvor Európskej únie vo veci C-34/13 (L. B. proti SMART Capital, a. s.), ktorý v rozsudku zo dňa 10. septembra 2014 konštatoval, že slovenská právna úprava nie je v rozpore s právom Európskej únie a poskytuje dostatočnú ochranu spotrebiteľom a že je možné vykonávať takéto záložné práva aj formou dobrovoľnej dražby. Realizácia záložného práva a tejto súvislosti i proces dobrovoľnej dražby predstavuje až krajné riešenie, ku ktorému vo všeobecnosti dochádza práve v dôsledku správania sa, resp. nečinnosti dlžníka. Takto tomu bolo i v prípade žalobcov, ktorý si svoje povinnosti voči veriteľovi vyplývajúce z úverovej zmluvy riadne neplnili, v iných úkonoch použiteľných na svoju ochranu ostali pasívni, nevyužili možnosti ponúkané zákonom. Až po realizácii záložného práva využili posledný možný prostriedok na ochranu svojho vlastníctva a podali túto žalobu. Ako je zrejme z obsahu spisu k zosplatneniu pohľadávky právnym predchodcom žalovaného 2. došlo už v roku 2017, avšak napriek tomu sa žalobcovia nepokúsili realizáciu dobrovoľnej dražby zvrátiť napr. komunikáciou so záložným veriteľom, resp. aspoň čiastočným znížením výšky dlhu. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkolvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Je neprípustné a zároveň v rozpore s ochranou spotrebiteľa, aby spotrebiteľ uzatváral zmluvy a prijímal plnenia a po niekoľkých rokoch využívania týchto služieb by sa v momente, kedy má plniť svoje povinnosti zo zmluvy domáhal neplatnosti týchto úkonov.

11. Nakoniec žalobcovia namietali, že realizáciou dobrovoľnej dražby bolo zasiahnuté do ich práva na obydlie. S ich argumentáciou sa však súd nestotožnil. Ako je zrejmé zo samotnej úverovej zmluvy, úver bol poskytnutý na výstavbu/prestavbu nehnuteľnosti, čo znamená, že v čase jeho poskytnutia ich obydlie nebolo vhodné na hlavné bývanie, jeho užívanie bolo možné iba v skutočne obmedzenom rozsahu. Toto vyplynulo jednak z úverovej zmluvy, ale najmä z vyjadrení žalovaných, ktorí uviedli, že predmet dražby nebol a stále nie je spôsobilý slúžiť na bývanie, nakoľko je v stave začatej a nedokončenej rekonštrukcie. V prípade žalobcov nie je možné hovoriť o neoprávnenom zásahu do ich obydlia, pretože ako je zrejmé i z ich opakovaných ospravedlnení z neúčasti na pojednávaniach nariadených súdom, títo nehnuteľnosti ako hlavné bydlisko neužívajú, dlhodobo sa zdržujú mimo Slovenskej republiky, žijú v zahraničí. Žalobcovia síce označili na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa zásahov do práva na obydlie viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, avšak tieto neboli aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Rovnako rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 7205/02 zo dňa 9.10.2007 vo veci P. proti Slovenskej republike nie je možné použiť v prípade žalobcov, pretože u L. P. bolo konštatované porušenie jej práva na súkromie v kontexte porušenia povinností mesta Poprad pri vystaňovaní P. s deťmi z mestského bytu bez poskytnutia náhradného ubytovania. Jednalo sa tak o diametrálne odlišnú situáciu, ako to bolo v prípade realizácie dobrovoľnej dražby u žalobcov. Vzhľadom na uvedené teda súd konštatoval, že porušeniu práva na obydlie u žalobcov preukázané nebolo.

13. Zdôraznil, že záložná zmluva obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti a považoval ju preto za platne uzavretú. Keďže žalobcovia nepreukázali nimi tvrdené skutočnosti, neprodukovali dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť pre nich priaznivé rozhodnutie vo veci a ich argumentáciu považoval iba za účelovú a tendenčnú, pričom nebolo preukázané vykonanie dražby spôsobom odporujúcim zákonu, nebolo možné určiť jej neplatnosť, z ktorých dôvodov žalobu zamietol.

14. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/,f/ a h/ CSP a navrhli zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V nadväznosti na určenie absolútnej neplatnosti čl. V bod 1 záložnej zmluvy považovali za logický rozpor, ak súd považoval za platný čl. II ods. 2 záložnej zmluvy, ktorý umožňuje uplatnenie záložného práva aj na nároky veriteľa titulom zmluvnej pokuty. Podľa ich názoru, ak je platné ust. čl. V ods. 1 záložnej zmluvy, táto neplatnosť sa musí tiež vzťahovať na čl. II ods. 2 záložnej zmluvy, nakoľko nie je možné len oddeliť z neho časť, a to konkrétne tú časť, ktorá sa týka zmluvnej pokuty. Záložné právo sa totiž v zmysle čl. II ods. 2 záložnej zmluvy vzťahuje aj na zabezpečenie nároku veriteľa na zaplatenie zmluvnej pokuty. Zotrvali na argumentácii, že čl. II ods. 2 záložnej zmluvy je neurčitým ustanovením, pretože umožňuje veriteľovi jednostranne bez súhlasu dlžníka navýšiť istinu s príslušenstvom o dlžnú sumu z akéhokoľvek dlhu žalobcov, ktorý by sa objavil. Zotrvali aj na svojom tvrdení ohľadom nedostatku vôle uzavrieť záložnú zmluvu, najmä s poukazom na tvrdenie uvádzané už v konaní pred súdom prvej inštancie, že právny predchodca žalovaného v 2. rade im žiadnym spôsobom nevysvetlil podstatu tohto zabezpečovacieho inštitútu, pričom sami sú osobami neznalými zákona a neboli preto schopní posúdiť následky tohto zabezpečovacieho inštitútu. Záložná zmluva teda nebola výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, z ktorého dôvodu je neplatná. Uvedená zmluva navyše nebola individuálne dojednaná. Dojednanie záložného práva považujú za nekalú prax. Nespochybujú právo veriteľa zabezpečiť pohľadávku zriadením záložného práva na nehnuteľnosť, veriteľ však má ale na výber niekoľko spôsobov realizácie výkonu záložného práva zriadeného zmluvou. Realizáciu výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby považujú žalobcovia za neprimeraný zásah do ich práv. Existujú totiž aj iné spôsoby výkonu záložného práva, ktoré až do konečného splnenia dlhu garantujú aj zachovanie obydlia, aj práva na súkromný a rodinný život. Inštitút dobrovoľnej dražby vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok s dosahom na ústavné právo na obydlie, a to bez akejkoľvek ingerencie súdnej moci. Záložca je tak počas celého trvania záložného práva vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu záložného veriteľa. Vlastníckemu právu je tak nadradené iné vecné právo, vykonávané bez verifikácie oprávnenosti a dôvodnosti jeho výkonu súdom. Nakoniec namietali, že súd bol povinný ex officio skúmať otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z hľadiska ust. § 92 ods. 8 zákona 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, na základe ktorej žalovaný v 2. rade túto nadobudol, keďže v prípade jej neplatnosti by navrhovateľ dražby nebol oprávnený navrhnuť jej vykonanie.

15. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zdôraznil, že považuje za neprípustné a v rozpore so základnými princípmi morálky, aby žalobcovia prijímali od veriteľov plnenia a uzatvárali zmluvy a

v čase, kedy majú splniť svoje zmluvné povinnosti, domáhali sa neplatnosti uzatvorených právnych úkonov s odôvodnením, že nemali vôľu podrobiť sa záložnému právu. Tvrdenia žalobcov považuje za neakceptovateľné zneužívanie ustanovení spotrebiteľského práva na zbavenie sa svojej zodpovednosti a súhlasí so záverom súdu o účelovosti a tendenčnosti obrany žalobcov v súdnom konaní.

16. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Pokiaľ žalobcovia namietajú neplatnosť dohody o zmluvnej pokute a následne od toho odvodzujú neplatnosť záložnej zmluvy, žalovaný v 2. rade zdôraznil, že zmluvná pokuta nebola voči žalobcom ani bankou, ani žalovaným v 2. rade uplatnená a nedošlo preto ani k výkonu záložného práva pre túto pohľadávku. Zotrvali na stanovisku, že aj v prípade neplatnosti ustanovenia o zmluvnej pokute ide o ustanovenie, ktoré je možné oddeliť od ostatného obsahu zmluvy o úvere s poukazom na § 41 OZ, a teda nespôsobuje neplatnosť zmluvy ako celku. Aj prípadnou neplatnosťou predmetného ustanovenia zmluvy o úvere by žalobcovia nedosiahli neplatnosť záložnej zmluvy ako celku. K námietke žalobcov, že v prípade uzavretia záložnej zmluvy chýbal individuálny prístup a neboli si vedomí následkov výkonu záložného práva, žalovaný v 2. rade uviedol, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a nemôžeme ju chápať ako ochranu ľahkomyseľnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Účelom ochrany spotrebiteľa nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Nemožno stotožňovať ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, dojednanými v spotrebiteľských zmluvách, s ochranou dlžníkov, ktorí takéto zmluvy uzavreli s úmyslom neplniť si svoje povinnosti z nich vyplývajúce. Ochrana poskytnutá spotrebiteľovi nemôže viesť k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania a k spôsobovaniu ujmy predávajúcim alebo veriteľom. Je preto neprípustné, aby spotrebiteľ uzatváral zmluvy a prijímal plnenia a po niekoľkých rokoch využívania týchto služieb by sa v momente, kedy má plniť svoje povinnosti zo zmluvy, domáhal neplatnosti týchto úkonov. Akcentoval na ust. § 53 ods. 10 OZ, v zmysle ktorého, ak záložné právo zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, môže sa záložný veriteľ v rámci výkonu záložného práva uspokojiť len predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo predajom zálohu podľa osobitných zákonov. Žalovaný v 2. rade nemal inú možnosť, ako vykonať záložné právo dobrovoľnou dražbou, avšak zároveň ide o spôsob, ktorý zohľadňuje hlavne ochranu žalobcov ako spotrebiteľov. Žalobcovia poskytnutý úver nesplácali, nenavrhli žalovanému v 2. rade žiadne akceptovateľné riešenie danej situácie, preto žalovaný v 2. rade musel využiť krajnú možnosť uspokojenia svojej pohľadávky cestou výkonu záložného práva, keďže iným spôsobom by k uspokojeniu pohľadávky nedošlo ani čiastočne. K spochybňovaniu platnosti postúpenia pohľadávky uviedol, že v žalobe uvedené spochybnenie nebolo a ide o argument uvedený až v odvolacom konaní, ktorý s ohľadom na koncentráciu konania je irelevantný. Navyše doplnenie dôvodov neplatnosti dražby bolo vykonané až po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách. Okrem toho s ohľadom na § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, nie je možné domáhať sa neplatnosti dražby z dôvodu porušenia iného zákona. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok.

17. Žalovaný v 3. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. K námietke žalobcov, že zmluva nebola dohodnutá individuálne poukázal na to, že zmluva o zriadení záložného práva bola dohodnutá samostatne po uzavretí zmluvy o úvere, ktorú žalobcovia nenapádajú a zároveň je v čl. VIII ods. 4 zmluvy o zriadení záložného práva uvedené, že zmluvné strany svojimi podpismi potvrdzujú, že po prerokovaní tejto záložnej zmluvy sa dohodli na jej obsahu vo všetkých jej bodoch a záložnú zmluvu uzatvárajú na základe svojej skutočnej a slobodnej vôle. Žalobcovia zmluvu teda vopred prerokovali a dohodli sa na jej obsahu s bankou, čo potvrdili svojimi podpismi a ak mali výhrady k záložnej zmluve, mohli ich vyjadriť počas prerokovania zmluvy. Účelovým je preto ich tvrdenie, že nemohli zasiahnuť do obsahu zmluvy a že sa jej museli podrobiť. K námietke nezákonnosti dobrovoľnej dražby žalovaný v 3. rade uviedol, že súdny prieskum vykonanej dražby je zaručený zákonom na základe žaloby na určenie neplatnosti dražby, čím sú dostatočným spôsobom chránené ústavné práva spotrebiteľa vo vzťahu k jeho obydliu. Navyše žalobcovia zmluvu o úvere ani záložnú zmluvu počas priebehu dražby a ani v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia nenamietali. Do pozornosti dal aj rozsudok súdneho dvora EÚ zo dňa 10.9.2014 vo veci C-34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital, a.s., kde súdny dvor sa priamo zaoberal výkonom záložného práva v právnom poriadku Slovenskej republiky prostredníctvom inštitútu dobrovoľných dražieb voči spotrebiteľom a nesúladi s právom Európskej únie, pričom skonštatoval, že slovenská právna úprava nie je v rozpore s právom Európskej únie a poskytuje dostatočnú ochranu spotrebiteľom a že je možné vykonávať takéto záložné práva aj formou dobrovoľnej dražby.

18. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť.

20. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23. novembra 2021 o 9.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 16. novembra 2021 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

22. Žalobcovia uplatnili odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, t. j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, (b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

23. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

24. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

26. Žalobcovia v odvolaní argumentujú skutočnosťami, ktoré uvádzali už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto odvolacie námietky žalobcov nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

27. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o platnosti záložnej zmluvy a o nepreukázaní ani iných dôvodov neplatnosti dražby konanej dňa 27.2.2020, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu v 1. rade, z ktorých dôvodov nemohla byť žaloba úspešná.

28. Predmetom konania je určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 27.2.2020 z dôvodu tvrdenej neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 27.6.2010 (ďalej aj záložná zmluva).

29. Súd prvej inštancie sa dôsledne vypořiadal so všetkými žalobcami tvrdenými dôvodmi neplatnosti záložnej zmluvy, odvolací súd sa stotožňuje s jeho závermi ohľadne jednotlivých dôvodov neplatnosti, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedeným záverom s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanom spore a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky podstatné odvolacie argumenty žalobcov.

30. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd dopĺňa nasledovné:

31. Žalobcovia v odvolaní znovu poukazujú na neplatnosť záložnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti, pokiaľ ide o článok II ods. 2 záložnej zmluvy, z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, pokiaľ ide o článok V zmluvy, z dôvodu nedostatku vôle uzavrieť záložnú zmluvu a z dôvodu, že výkon záložného práva predstavuje nekalú praktiku, ktorá nemôže požívať právnu ochranu, keďže sa ním obchádza súdna kontrola neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

32. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že článok II ods. 2 záložnej zmluvy je dostatočne určitý z dôvodov, ako ich uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (ods. 42. a 43. odôvodnenia). Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by mohol veriteľ jednostranne a bez súhlasu dlžníka navýšiť istinu s príslušenstvom z akéhokoľvek dlhu žalobcov, ktorý sa objavil. Naopak špecifikuje, že sa môže jednať len o pohľadávku, týkajúcu sa dodatku k zmluve o úvere, čiže obojstranne odsúhlasenej zmene zmluvy o úvere, ako aj na zabezpečenie všetkých pohľadávok, vzniknutých v súvislosti so zmluvou o úvere, čiže pohľadávok, ktoré sú špecifikované ako nárokovateľné plnenia záložného veriteľa. Nejedná sa o akékoľvek dlhy žalobcov, ale len tie, na ktoré má nárok záložný veriteľ v zmysle zmluvy o úvere. Uvedená špecifikácia je dostatočne určitá a jednoznačne označuje a limituje možnosti záložného veriteľa o navýšenie dlhu a dostatočne zrozumiteľným spôsobom odkazuje na možnosť navýšenia istiny o ďalšie pohľadávky, ktoré vyplývajú zo zmluvy o úvere, s ktorou boli žalobcovia náležite oboznámení.

33. K odvolacej námietke o zmätočnosti záveru súdu, ak považuje dojednanie o zmluvnej pokute v článku V ods. 1 záložnej zmluvy za neplatné a na druhej strane za platné ustanovenie článku II ods. 2 záložnej zmluvy, hoci tiež pojednáva o zmluvnej pokute, odvolací súd uvádza, že ustanovenie článku V záložnej zmluvy upravuje zmluvnú pokutu len pre prípad porušenia povinností vyplývajúcich zo záložnej zmluvy. Ak dojednanie o zmluvnej pokute pre porušenie povinností vyplývajúcich zo záložnej zmluvy je neplatné, táto zmluvná pokuta nemôže byť predmetom zabezpečenia v zmysle článku II ods. 2 záložnej zmluvy, čo však nevyklučuje, že predmetom zabezpečenia môžu byť iné, platne dojednané zmluvné pokuty v súvislosti s porušením povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu nemožno sa stotožniť s námietkami žalobcov o neplatnosti aj článku II bod 2 záložnej zmluvy v nadväznosti na článok V ods. 1 záložnej zmluvy.

34. Naviac žalovaným v 2. rade ani jeho právnym predchodcom nebola uplatnená zmluvná pokuta voči žalobcom a nedošlo k výkonu záložného práva pre pohľadávku titulom zmluvnej pokuty, preto aj prípadná neplatnosť dojednania zmluvnej pokuty je bez právneho významu vo vzťahu k zákonnosti vykonanej dražby.

35. Za správny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že článok V záložnej zmluvy možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, a teda pokiaľ je aj neplatné dojednanie o zmluvnej pokute, nemá to za následok neplatnosť celej záložnej zmluvy (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/4/2011 zo dňa 21.8.2013).

36. K tvrdenému nedostatku vôle žalobcov uzavrieť záložnú zmluvu k podrobným dôvodom uvedeným v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 46. a nasl.) odvolací súd uvádza, že zmluva o zriadení záložného práva bola dohodnutá samostatne po uzavretí zmluvy o úvere, ktorú žalobcovia vôbec nenapádajú, pričom už v zmluve o úvere sa žalobcovia zaviazali zabezpečiť úver zriadením záložného práva v prospech banky k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, kat. úz. T.. Zo záložnej zmluvy, konkrétne z článku VII ods. 4 vyplýva, že záložnú zmluvu uzavreli zmluvné strany až po jej prerokovaní, pričom sa dohodli na jej obsahu vo všetkých jej bodoch a záložnú zmluvu uzatvárajú na základe svojej skutočnej a slobodnej vôle. Zmluvné strany záložnej zmluvy, t. j. banka ako záložný veriteľ, žalobca v 1. rade ako záložca a žalobkyňa v 2. rade ako dlžníčka zmluvu vopred prerokovali a dohodli sa na jej obsahu. Ak mali žalobcovia výhrady k obsahu záložnej zmluvy, mali ich vyjadriť počas prerokovania zmluvy a mali tak možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvy vlastnými návrhmi a zmeniť jej ustanovenia, s ktorými nesúhlasili. Žalobcovia však nepreukázali, že by namietali obsah záložnej zmluvy v procese jej uzavierania a ani následne po uzavretí a vzhľadom na podrobný obsah záložnej zmluvy nemožno uveriť tvrdeniu žalobcov, že si neboli vedomí následkov výkonu záložného práva dobrovoľnej dražby, najmä tej skutočnosti, že v dôsledku dražby založených nehnuteľností stratia k nim vlastnícke právo. V záložnej zmluve bola dražba v zmysle zákona č. 527/2002 Z.z. uvedená ako jeden zo spôsobov realizácie záložného práva s tým, že výber spôsobu realizácie záložného práva je právom záložného veriteľa a záložný veriteľ v zmysle § 53 ods. 10 OZ nemal inú možnosť, než v rámci výkonu záložného

práva sa uspokojiť len predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo predajom zálohu podľa osobitných zákonov, keďže záložné práva zabezpečovalo záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy.

37. K namietanej nelegitímnosti inštitútu dobrovoľnej dražby s poukazom na skutočnosť, že realizácia výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby predstavuje neprimeraný zásah do práva žalobcov na obydlie, ale aj na súkromný a rodinný život odvolací súd uvádza, že právna úprava výkonu záložného práva podľa § 151j Občianskeho zákonníka v spojení s inštitútom dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách nie je v rozpore s Ústavou SR a ani s právom Európskej únie. Výkon záložného práva podľa § 151j OZ je jedným zo základných inštitútov zabezpečenia záväzkov v právnom poriadku SR a táto úprava nezasahuje do práv garantovaných Ústavou SR, t. j. do práva na obydlie, na súkromný a rodinný život a do práva vlastníť majetok. Dobrovoľná dražba bez ohľadu na to, či ňou dochádza k realizácii záložného práva, zabezpečujúceho štandardné alebo spotrebiteľské záväzkové vzťahy a bez rozlíšenia, či je predmetom dražby nehnuteľnosť zabezpečujúca bytovú potrebu dlžníka alebo iná vec, je upravená samostatným zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, postup podľa ktorého pri výkone záložného práva Občiansky zákonník výslovne umožňuje v ust. § 151j. Táto zákonná úprava, pri ktorej je potrebné vyjsť z prezumpcie ústavnosti, predstavuje medze ústavných práv vlastníť majetok a na rešpektovanie obydliá, predpokladané článkom 13 Ústavy SR, v intenciách ktorých zásah do práv a oprávnených záujmov napriek tomu, že sa navonok javí byť v rozpore s ústavným textom, v konečnom dôsledku protiústavný nie je.

38. Súdna prax sa ustálila v závere, že aj keď dražba nehnuteľností slúžiacich na bývanie môže vážnym spôsobom zasiahnuť do práv žalobcov vlastníť majetok podľa článku 22 ústavy s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa článku 19 v spojení s článkom 20, neznamena to, že dražba takýchto nehnuteľností nie je prípustná. Právo na obydlie v sebe nezahŕňa garanciu nedotknuteľnosti vecného či obligačného práva k nehnuteľnosti, ktorá je obydliím. Možnosť vymoženía plnení zo spotrebiteľských zmlúv formou dobrovoľných dražieb pritom nie je v rozpore s Ústavou SR, ani s ochranou spotrebiteľa vyplývajúcou z práva únie. Zákon o dobrovoľných dražbách v ust. § 21 ods. 2 dáva možnosť osobe, ktorá bola dražbou dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.

39. Ani rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13 vo veci Monika Kušionová proti SMART CAPITAL, a. s. nevylúčil možnosť výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby na obydlie pre nesúlad so smernicou Rady 93/2013/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V tomto rozsudku zo dňa 10. septembra 2014 sa súdny dvor zaoberal výkonom záložného práva v právnom poriadku Slovenskej republiky prostredníctvom inštitútu dobrovoľných dražieb voči spotrebiteľom a nesúladu s právom Európskej únie, pričom skonštatoval, že slovenská právna úprava nie je v rozpore s právom Európskej únie a poskytuje dostatočnú ochranu spotrebiteľom a že je možné vykonávať takéto záložné právo aj formou dobrovoľnej dražby. Možnosť súdneho prieskumu výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby v podmienkach slovenského poriadku je daná napríklad inštitútom žaloby o neplatnosť dražby.

40. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, využitie zabezpečovacieho inštitútu v podobe záložného práva, ktoré má svoju podrobnú zákonnú úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku a v osobitnom zákone o dobrovoľných dražbách, nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ani za nekalú obchodnú prax záložného veriteľa. Proces dobrovoľnej dražby je striktné upravený v zákone o dobrovoľných dražbách, pričom sa jedná o jediný nástroj, prostredníctvom ktorého možno vykonať záložné právo, zabezpečujúce záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 10 OZ). Skutočnosť, že predmetom zálohu je obydlie žalobcov, nemôže teda sama o sebe predstavovať prekážku platného zriadenia záložného práva a ani jeho následného výkonu. Navyše v prejednávanej veci predmet dražby nie je spôsobilý slúžiť na bývanie žalobcom a títo nehnuteľnosti ako bydlisko ani neužívajú, keďže dlhodobo sa zdržiavajú mimo Slovenskej republiky.

41. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní uvádzajú ďalší dôvod neplatnosti dražby - neplatné postúpenie pohľadávky na žalovaného v 2. rade z dôvodu nedodržania ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, ide o neprípustný prostriedok procesnej obrany, na ktorý odvolací súd nemôže prihliadať, keďže nespĺňa podmienky v zmysle ust. § 366 CSP v spojení s ust. § 296 a § 291 ods. 3 CSP.

42. Netýka sa totiž procesných podmienok, ani vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemá ním byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nejde ani o prípad, že žalobcovia ho bez svojej viny nemohli uplatniť pred súdom prvej inštancie.

43. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP Zákonná koncentrácia konania).

44. Spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú (§ 296 CSP). Ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ust. § 296 sa nepoužije (§ 291 ods. 3 CSP).

45. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobcovia neuplatnili ďalšie dôvody neplatnosti dražby do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, pričom nepreukázali a ani netvrdili, že tento dôvod neplatnosti dražby nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a hoci sú spotrebiteľmi, keďže sú zastúpení advokátom, nevzťahuje sa na nich výnimka zo zákonnej koncentrácie konania v zmysle § 296 CSP, a teda ani z dôvodu, že ide o spotrebiteľský spor, nemôžu uplatniť tento nový prostriedok procesnej obrany až do rozhodnutia odvolacieho súdu.

46. Odvolací súd bol teda viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a z tohto nepochybne vyplynulo neunesenie dôkazného bremena žalobcami ohľadne tvrdenej neplatnosti záložnej zmluvy, v dôsledku ktorej by bola vykonaná dražba neplatná a v konaní ani nevyšli najavo a ani neboli preukázané iné dôvody neplatnosti dražby, t. j. že dražba by bola vykonaná v rozpore so zákonom č. 527/2002 Z.z., preto vecne správne rozhodol súd prvej inštancie, ak žalobu zamietol.

47. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny, vrátane výroku o náhrade trov konania, potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 2 CSP.

49. Žalobcovia boli v odvolacom konaní neúspešní, nemajú preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla im povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešným žalovaným v 1. až 3. rade, o ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).